

ASTRID LINDGRENIN

joulutarinoita

WSOY

ASTRID LINDGRENIN

joulutarinoita

Suomentaneet

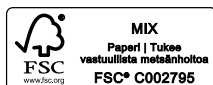
Kerttu Piskonen, Laila Järvinen,
Marikki Makkonen ja Kristiina Rikman

Kuvitus Qvisten Animation

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Ensimmäinen painos

Norjankielinen alkuteos
JUL MED ASTRID LINDGREN

© Text: Astrid Lindgren 1949, 1950, 1965, 1986 / The Astrid Lindgren Company

© Illustrations: Qvisten Animation, 2024

Suomenkielinen laitos © suomentajat ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Suomennettu ruotsinkielisistä alkuteksteistä, jotka on alun perin kustantanut
1949, 1950, 1965 ja 1986 Rabén & Sjögren, Ruotsi:

”Vaahteramäen Eemeli — Kissankulman lumisota”,

ote kirjasta *Eemeli ei kitsastele* (*Inget knussel, sa Emil i Lönneberga*, 1986),

suomentanut Kerttu Piskonen (WSOY 1986), tarkistettu suomennos

Pekka Peukalainen (*Nils Karlsson-Pyssling*, 1949), suomentanut Laila Järvinen

(WSOY 1951, tarkistettu suomennos 2024)

Taina Tomera auttaa mummia (*Kajsa Kavat hjälper mormor*, 1950),

suomentanut Marikki Makkonen (WSOY 1963)

Kettu ja tonttu (*Räven och tomten*, 1965),

suomentanut Kristiina Rikman (WSOY 2017)

Kuvitus ja päällyksen kuva: Qvisten Animation

For more information about Astrid Lindgren, see www.astridlindgren.com.

All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren Company, Stockholm,

Sweden. For more information, please contact info@astridlindgren.se

Use of the text for development of any software programs

or AI tools is prohibited.

ISBN 978-951-0-52910-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

SISÄLLYS

Vaahteramäen Eemeli — Kissankulman lumisota.....	9
Pekka Peukaloinen.....	35
Taina Tomera auttaa mummia	73
Kettu ja tonttu.....	101

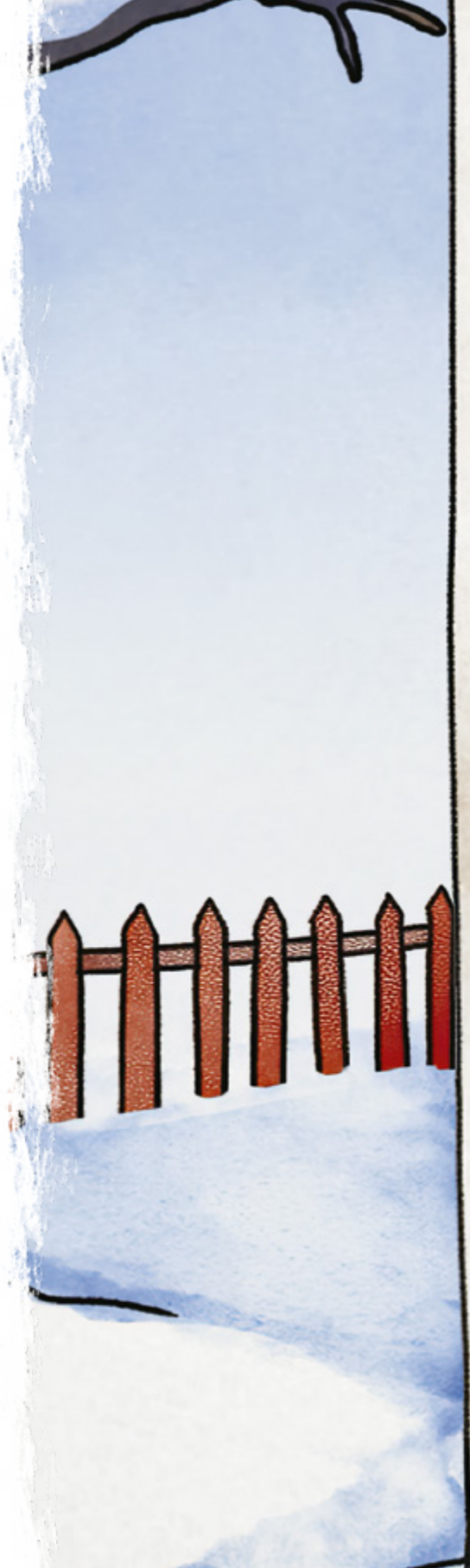

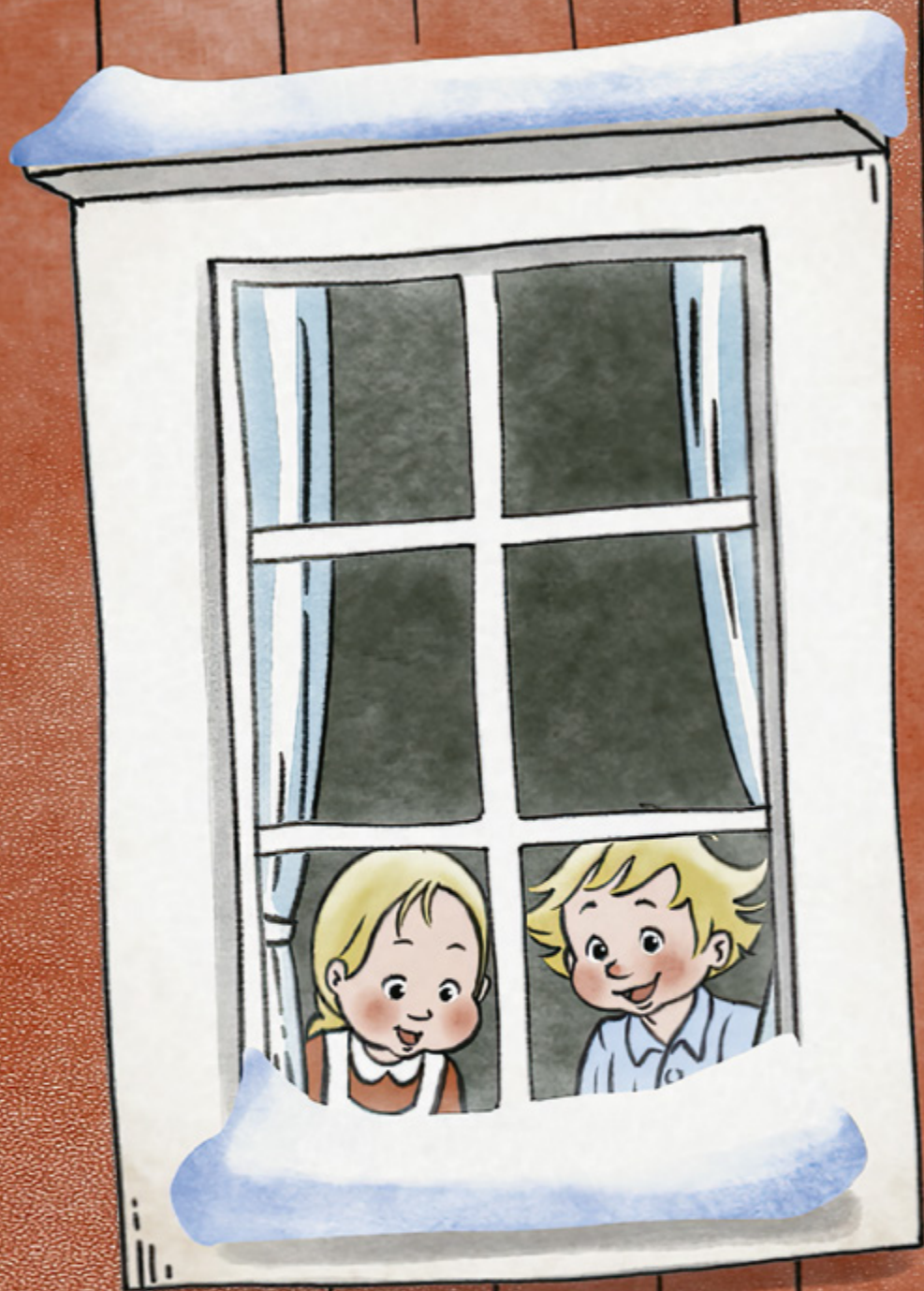
VAAHTERAMÄEN EEMELI

KISSANKULMAN LUMISOTA

VAAHTERAMÄEN
KISSANKULMASSA,
siellä missä Eemeli asui,
järjestettiin pidot eräänä
sunnuntaina vähän ennen
joulua, ja niihin kutsuttiin
kaikki vaahteramäkeläiset,
sekä aikuiset että lapset.
Eemelin äiti Alma oli
tunnettu hyvästä ruuastaan.
Kissankulman pitoihin
tulivat mielellään myös
rovasti ja ruustinna,
puhumattakaan opettajasta,
joka oli ratki onnellinen,
kun pääsi kylään. Oli se
toista kuin nököttää pitkän
lumisen talvisunnuntain
yksin kotonaan koulutalossa.

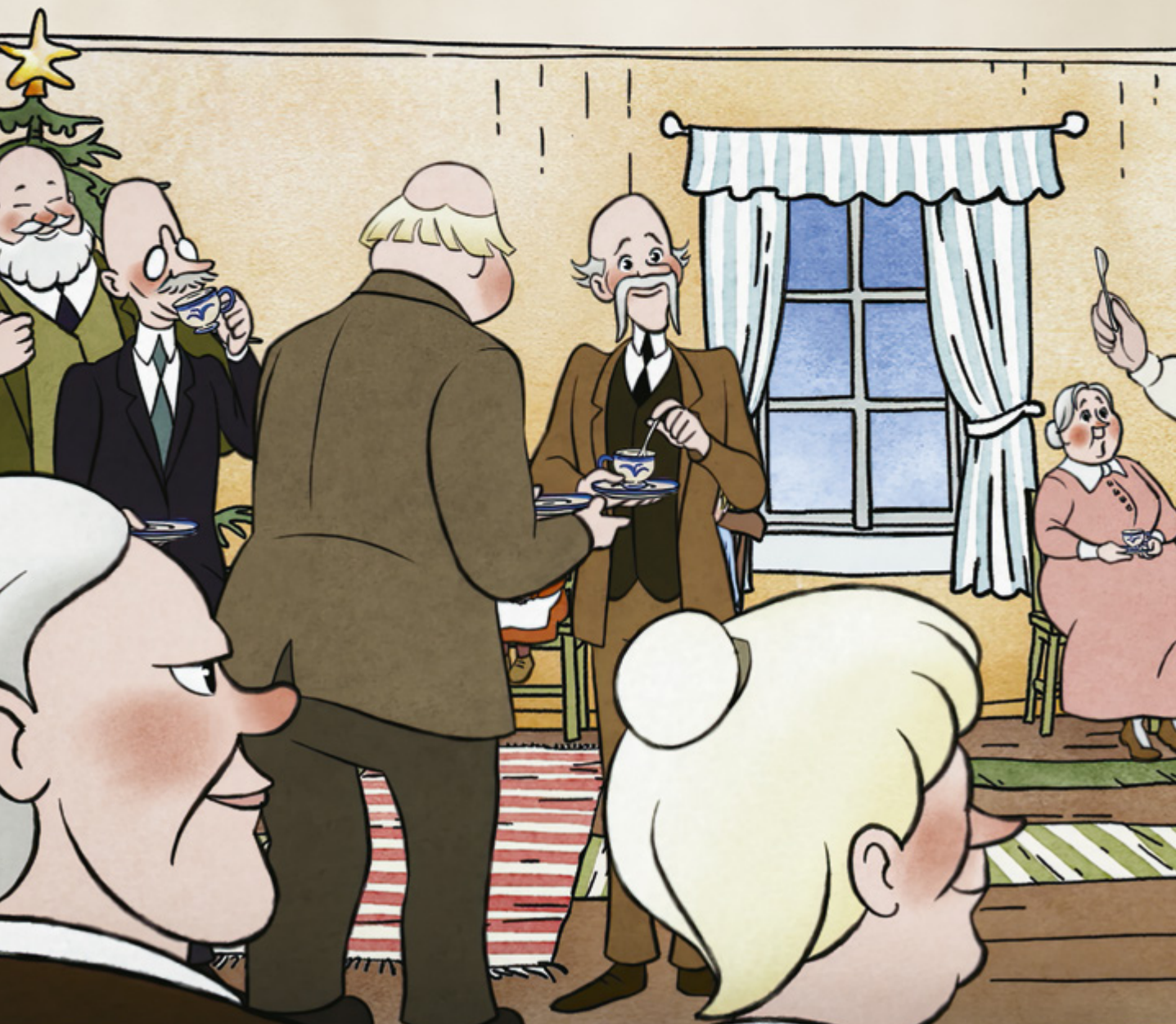

Sinä sunnuntaina oli totisesti
paljon lunta. Aatu-renki aurasi teitä
koko aamun, ja Liina, Kissankulman piika, luuti
huolellisesti ulkorappuset, ettei vieraitten tarvinnut lumessa kahlata.

Eemeli ja hänen pikkusiskonsa Iida juoksivat keittiön ikkunaan,
kun he kuulivat kulkusten kilinän. Vieraat tulivat reellä ajaen. Vain
opettaja tuli potkukelkalla, sillä hänellä ei ollut rekeä eikä hevosta.
Mutta iloinen hän oli kuin leivonen, ja se näkyi kauas.

— Meille taitaa tulla hauskaa, sanoi pikku Iida.
Hänen isänsä, joka oli menossa ulos ottamaan vieraita vastaan,
taputti ohikulkiessaan Iidaa pääläelle.
— Sitä sopii tosiaan toivoa, hän sanoi. — Niin kalliiksikin kuin
nämä tällaiset kalaasit tulevat.
— Kalliiksi! Ei sitä voi auttaa, sanoi Eemelin äiti. — Meitähän on
pyydetty joka paikkaan, niin että nyt on todella meidän vuoro.
Ja tietysti niistä tuli hauskat, vaikkakin vähän epätavalliset pidot.

Siitä monet kiitokset opettajalle. Hän oli nuori ja iloinen ja hirveän kekseliäs. Kun kaikki olivat juoneet tulokahvit eivätkä muuta osanneet kuin istua ja odottaa että ruoka joutuisi, silloinkos opettaja sanoi:

— Minun mielestäni me voisimme mennä ulos ja ruveta vähäksi aikaa lumisotasille.

Sellaisesta hassutuksesta ei Vaahteramäen pidoissa ollut ikinään kuultu. Vieraat vilkaisivat ihmeissään toisiinsa. Eemelin isä sanoi:
— Vai lumisotaa! Onko se jokin tompelikoe, vai?

Mutta Eemeli ryntäsi oitis ulos lumeen, sillä mikäs oli sen piristävää. Hänen perässään tulivat pitkänä jonona kaikki lapset, hekin

oikein piristyneinä. Ja oven suussa seisoj lähtövalmiina opettaja, takki yllään ja kalossit jalassa ja karskina kuin sotapäällikkö.

— Eikö kukaan vanhemmista lähde mukaan? hän ihmetteli.

— Ei kai tässä nyt ihan hassuja olla, Eemelin isä sanoi.

Mutta Liina oli niin hassu, että innostui vaikka mihin. Hän hiipi ulos kenenkään näkemättäpä ja ryntäsi silmät kiiluen keskelle lumisotaa. Juuri kun häntä olisi kipeimmin tarvittu keittiössä!

Alma-äiti tarttui päähänsä, kun hän näki Liinan ulkona hangessa, missä tämä riemusta kiljuen heitteli lumipalloja ympäriinsä. Sillä lailla ei yksikään piika ollut kuuna päivänä käyttäytynyt vaahteramäkeläisten pidoissa.

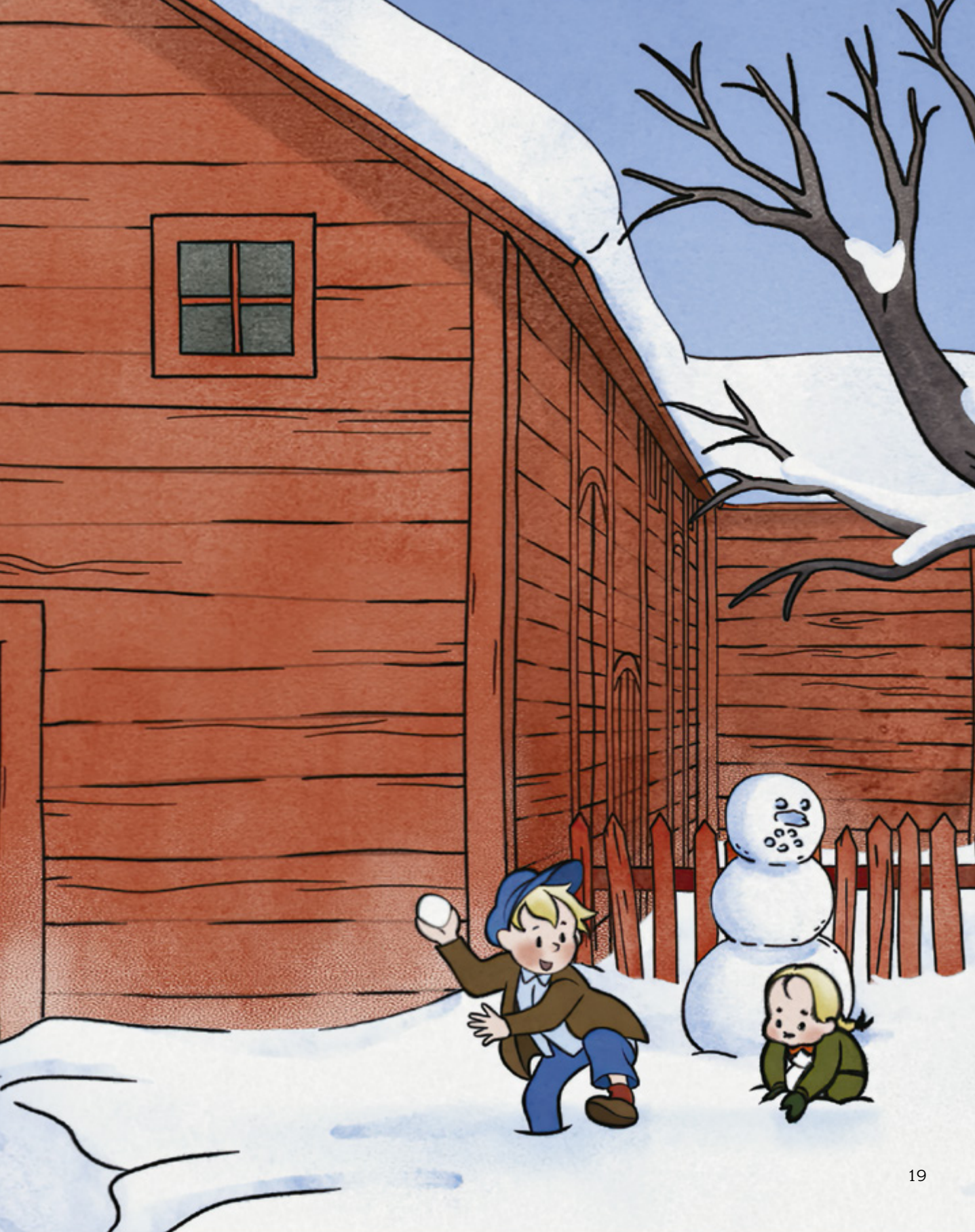
— Anttoni, sanoi Eemelin äiti. — Mene heti paikalla hakemaan Liina sisään. Hänen pitää leikata leipää eikä heitellä lumipalloja.

Eemelin isä veti suuret saappaat jalkaansa ja mutisi, ettei tämmöinen peli vedellyt silloin kun kirkkoväärti Anttoni Niemisellä oli pidot!

Mutta ulos hankeen hän painui. Hämärsi jo hiukan, ja lunta satoi hiljalleen. Kukaan ei huomannut häntä. Kaikki vain kiljuivat ja nauroivat ja huusivat. Liina ylitse muiden. Ja tietenkin Eemeli. Hän heitteli lumipalloja niin että tuiske kävi. Ja kuinka ollakaan: hän sai täysosuman lammasläävän ikkunaan, ja räsähti oikein kunnolla kun ruutu meni rikki.

LÄHDE JOULUNVIETTOON *Astrid Lindgrenin* HAHMOJEN KANSSA!

Tämän hauskan ja tunnelmallisen satukokoelman sivuilla päästään lumisotasille Vaahteramäen Eemelin kanssa ja tutustutaan lattian alla asuvaan Pekka Peukaloiseen. Saamme myös kuulla, kuinka Taina Tomera auttaa mummia jouluvalmisteluissa, ja tapaamme nälkäisen ketun sekä kanalaa valppaana vahtivan tontun.

Kirjan viehättävä kuvitus on peräisin Qvisten Animationin *Astrid Lindgrenin joulutarinoita* -elokuvasta.

www.wsoy.fi

L85.22

ISBN 978-951-0-52910-2